

mate auulandjate hukkaminemise ülle, paniwad tema viha polema, tema kuulutas Savonarola'le sõda elu ja surma peale, mille järgje ülle sel aal sahtlust olla ei wõinud.

Teada oli kõikidel, et Alessander Vorgia ainult raha rohle väljapuistamise mõnul paapstiks saanud oli. Temaga ühes astus justunud furjategu riistirahwa kõige forgema throoni peale. Awalik tapmine, salasik lihvit, varanduste õrariisumine oli wad pääwakorras. Niskad kohkusiwad kutsumise eest paapsti föömalauale, nagu mõistetud surmanuhtluse eest. Kui ta paapst ja sõit Rooma-Katoliigi preestrid abielsuta elama piawad, siis oliwad sel paapstil wils förmalist last ja ühe tütrega nende leslist, Lucretia Vorgia, olla tema roojasest elus elanud. Paapst Alessander VI. suri wiinaks lihvti, mida tema kardinalidele määranud oli. Liiga ei osnud see mitte, kui Savonarola 80. lausu seletamises hüüdis: „Miks oled sina wiinamäe aida maha murdnud, et seal need kõiki latki sisuwed, kes mööda lähevad? Wiinamäge on metsfiad üles tustinud, metsaliised on teba ära rülfurud. Nid, mis folwatumaid linni pidas, on ära lõhutud, nende lätte saawad nüüd liriklitud ametid ja nemad tallawad waimu wissa jalge alla. Paapst on see siisetungimud figa, üls roojane, ülemeeline, luri figa, see prassija waimulik mees,

see tige preester, kes mitte inimene ei ole, waid lojus, see astub Jumala altari ette, kes kõige öö omas soppas, omas roojas aelab ja homikul oma fätt saframentide fulge pauna julgeb, kes töö sõna kuusda ei taha ja ennast were ülle rõõmustab.“ Seesugused sõnad, mis läbi kõige riistirahwa lõsaliswad, lõõtsutasiwad Alessandri viha surmawale wihamisele. Weel ei julgenud tema küll awalikust ette astuda; Florenzi lohtud ja lõdanikud seisivad veel sihel meeles Savonarola eest. Alessander katsus sellepärasf kavalus ja raha wõimu. Julgele mungale pakkas tema kardinali-küberat, kui tema neli jutlusi maha jätaks. Sellega ei osnud paapst aga mitte kohalise mehe ette tulnud. Põlastusega tõukas Savonarola seda lõlwatumat palkumist tagasi: „Mina ei himusta,” tunnistas tema ühes omas juuluses, „piiskopi-küberaid ega suuri ega weikeid mitraid; mina himustan ainult seda, mida Sina oma vähadele annud oled: surma, üht punast küberat, üht küberat täis werd.“ — Sellega oli tema saatus linnitatud. Tunnistajate-troon, mida tema ise omale sagedast ette kuulutanud, pidi pea tema omaks saama.

Savonarola sohta pidi see pahals minema, et tema lirillik puhastamise-töö tema faaswõitlejate politika-töoga tollu langes. Teisiti ei wõinud see aga sel aal olla. Aearaamatute lirjutojad on